A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2024. július 29.*

„Előzetes döntéshozatal – Társaságok – Részvénytársaságok szétválása – 82/891/EGK hatodik irányelv – A 3. cikk (3) bekezdésének b) pontja – Szétválás új társaságok alapításával – A »szétválási terv által meg nem osztott kötelezettség« fogalma – Ezen új társaságoknak a szétvált társaság szétválás előtti magatartásából eredő kötelezettségekért fennálló egyetemleges felelőssége”

A C-713/22. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Corte suprema di cassazione (semmítőszék, Olaszország) a Bírósághoz 2022. november 21-én érkezett, 2022. november 3-i határozatával terjesztett elő

a **LivaNova plc**

és

a **Ministero dell’Economia e delle Finanze**,

a **Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare**,

a **Presidenza del Consiglio dei ministri**

között,

a **SNIA SpA**, rendkívüli vagyonkezelés alatt,

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: K. Lenaerts elnök, L. Bay Larsen elnökhelyettes, A. Arabadjiev, A. Prechal, E. Regan, T. von Danwitz, Csehi Z. és O. Spineanu-Matei tanácselnökök, M. Ilešič, J.-C. Bonichot, P. G. Xuereb (előadó), I. Jarukaitis, A. Kumin, M. L. Arastey Sahún és M. Gavalec bírák,

főtanácsnok: P. Pikamäe,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

* Az eljárás nyelve: olasz.

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a LivaNova plc képviseletében A. Auricchio, B. Nascimbene, G. C. Rizza, R. Sacchi, C. Santoro, M. Siragusa, D. Vecchi és R. Zaccà avvocati,

– az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítői: G. Di Leo, P. Gentili és F. Vignoli avvocati dello Stato,

– a görög kormány képviseletében V. Baroutas és K. Boskovits, meghatalmazotti minőségben,

– az osztrák kormány képviseletében A. Posch, J. Schmoll és E. Samoilova, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében G. Braun, L. Malferrari és P. A. Messina, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a[z EGK-]Szerződés 54. cikke (3) bekezdésének g) pontja alapján a részvénytársaságok szétválásáról szóló, 1982. december 17-i 82/891/EGK hatodik tanácsi irányelv (HL 1982. L 378., 47. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 50. o.) 3. cikke (3) bekezdése b) pontjának értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet az egyrészről a LivaNova plc, másrészről a ministero dell'Economia e delle Finanze (gazdasági és pénzügyminisztérium, Olaszország), a ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare (környezet-, terület- és tengervédelmi minisztérium, Olaszország; a továbbiakban: környezetvédelmi minisztérium) és a Presidenza del Consiglio dei ministri (a minisztertanács elnöksége, Olaszország) között a LivaNova azon tartozásokért fennálló egyetemleges felelősségének megállapítása tárgyában folyamatban lévő eljárásban terjesztették elő, amelyek a SNIA SpA által az utóbbi szétválását megelőzően és azt követően tanúsított magatartásokkal okozott helyreállítási költségekből és környezeti károkból eredtek, amely társaság szétválása folytán a Sorin SpA, későbbi nevén LivaNova jött létre.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 78/855/EGK harmadik irányelv

3 A[z EGK-]Szerződés 54. cikke (3) bekezdésének g) pontja alapján a részvénytársaságok szétválásáról szóló, 1978. december 17-i 78/855/EGK hatodik tanácsi irányelvet (HL 1982. L 295., 47. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 50. o.) 2011. július 1-jétől hatályon kívül helyezte a részvénytársaságok egyesüléséről szóló, 2011. április 5-i 2011/35/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2011. L 110., 1. o.).

4 A 78/855 harmadik irányelv „Hatály” című 1. cikke (1) bekezdésében ekként rendelkezett:

„Az ezen irányelvben meghatározott összehangoló intézkedéseket a tagállamok alábbi társasági formákra vonatkozó jogszabályi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseire kell alkalmazni:

[…]

– Olaszországban:

la società per azioni,

[…]”

A 82/891/EGK hatodik irányelv

5 A társasági jog egyes vonatkozásairól szóló, 2017. június 14-i (EU) 2017/1132 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2017. L 169., 46. o.) 2017. július 20-tól hatályon kívül helyezte a 82/891 hatodik irányelvet. Az alapeljárás tényállása ez utóbbi időpontot megelőzően valósult meg.

6 A 82/891 hatodik irányelv ötödik preambulumbekezdése így rendelkezett:

„[…] a tagok és harmadik felek érdekeinek védelme megköveteli, hogy a tagállamoknak a részvénytársaságok szétválására vonatkozó jogszabályai összhangban legyenek, ahol a tagállamok megengedik az ilyen jogügyleteket”.

7 E hatodik irányelv nyolcadik, kilencedik, tizedik és tizenegyedik preambulumbekezdésének szövege a következő volt:

„[…] a hitelezők, beleértve a kötvénytulajdonosokat is, valamint a szétválásban érintett társasággal szemben egyéb követeléseket támasztó személyek védelmét biztosítani kell, hogy a szétválás ne befolyásolja hátrányosan az érdekeiket;

[…] [az egész Közösségre kiterjedő egységes biztosítékok kialakítása érdekében a tagállamok által a társasági tagok és harmadik személyek érdekei védelmében a Szerződés 58. cikkének (2) bekezdése szerinti társaságoknak előírt biztosítékok összehangolásáról szóló, 1968. március 9-i 68/151/EGK

első tanácsi irányelv (HL 1968. L 65., 8. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 3. o.)] adatközlési követelményeit ki kell terjeszteni a társaságok szétválására is, hogy a harmadik személyek megfelelően tájékoztatva legyenek;

[…] a tagok és harmadik személyek részére a szétválásokkal kapcsolatban nyújtott biztosítékokat ki kell terjeszteni bizonyos olyan jogi gyakorlatokra is, amelyek lényeges vonatkozásokban hasonlóak a szétváláshoz, hogy az ilyen védelem nyújtásának kötelezettségét ne lehessen kijátszani;

[…] a szétválásban érintett társaságok között, az érintett társaságok és harmadik személyek, illetve a tagok között fennálló viszonnyal kapcsolatos jogbiztonság érdekében korlátozni kell az olyan eseteket, amikor érvénytelenség merülhet fel, oly módon, hogy el kell rendelni a hiányosságok lehetőség szerinti orvosolását, valamint korlátozni kell azt az időszakot, amelyen belül az érvénytelenség megállapítása iránti keresetek megindíthatók”.

8 A 82/891 hatodik irányelv 1. cikke ekként rendelkezett:

„(1) Ha a tagállamok megengedik a [harmadik 78/ 855 irányelv] 1. cikkének (1) bekezdésében említett, hatályuk alá tartozó társaságok számára, hogy ennek az irányelvnek a 2. cikkében szereplő meghatározás szerint különválás útján szétváljanak, úgy erre az ezen irányelv I. fejezete rendelkezéseit kell alkalmazni.

(2) Ha a tagállamok megengedik az (1) bekezdésben említett társaságok számára, hogy a szétválást a 21. cikk meghatározásának megfelelően új társaságok alapításával hajtsák végre, úgy ezekre az ezen irányelv II. fejezete rendelkezéseit kell alkalmazni.

[…]”

9 A 82/891 hatodik irányelv 2–20. cikke ezen irányelv „Szétválás különválással” című I. fejezetében található.

10 E hatodik irányelv 2. cikkének (1) bekezdése a következőket írta elő:

„Ennek az irányelvnek az alkalmazásában a »szétválás különválással« olyan jogügylet, amelynek során egy társaság, végelszámolással történő megszűnését követően, egynél több társaságra ruházza át összes (aktív és passzív) vagyonát, amely ellenértékeként a szétváló társaság részvényesei részvényeket szereznek azokban a társaságokban (a továbbiakban a »kedvezményezett társaságok«), amelyek a szétválás eredményeként tőke-hozzájárulásban részesülnek, valamint a részvényesek a kiosztott részvények névértékének, vagy ha nincs névértékük, úgy a kibocsátás szerinti értékének 10%-át meg nem haladó készpénzkifizetésben részesülhetnek.”

11 Az említett hatodik irányelv 3. cikke kimondta:

„(1) A szétválásban érintett társaságok ügyviteli vagy ügyvezetési szervei írásban tervet készítenek a szétválás feltételeiről.

(2) A szétválási szerződés tervezetének legalább a következőket kell meghatároznia:

[…]

h) az egyes kedvezményezett társaságokra átruházandó (aktív és passzív) vagyon pontos leírása és felosztása;

i) a kedvezményezett társaságok részvényeinek elosztása a szétváló társaság részvényesei számára, valamint azok a kritériumok, amelyeken az elosztás alapszik.

(3) a) Ha egy vagyontárgy elosztásáról a szétválási terv nem rendelkezik, és ha ezeknek a feltételeknek az értelmezése nem teszi lehetővé az elosztásáról való döntést, úgy a vagyontárgyat vagy annak ellenértékét az összes kedvezményezett társaság között kell elosztani a szétválási terv szerint e társaságok részére elosztott nettó vagyonának arányában.

b) Ha egy kötelezettséget a szétválási terv nem oszt meg, és ha ennek a tervnek az értelmezése nem teszi lehetővé a megosztásáról való döntést, úgy a kötelezettségért a kedvezményezett társaságok mindegyikét egyetemleges felelősség terheli. A tagállamok úgy rendelkezhetnek, hogy az ilyen egyetemleges felelősség az egyes társaságoknak osztott nettó vagyonára korlátozódjon.”

12 Ugyanezen hatodik irányelv 12. cikke a következőképpen szólt:

„(1) A tagállamok jogszabályainak megfelelő védelmet kell biztosítaniuk a társaság olyan hitelezőinek, akiknek követelései megelőzik a szétválási terv közzétételét, és azok nem váltak még esedékessé a közzététel időpontjában.

(2) Ebből a célból a tagállamok jogszabályainak legalább arról kell rendelkezniük, hogy az ilyen hitelezők jogosultak legyenek megfelelő biztosítékokra, ha a szétváló társaságnak és annak a társaságnak a pénzügyi helyzete, amelyre a követelést a szétválási terv alapján átruházzák, az ilyen védelmet szükségessé teszi, és ha ezek a hitelezők még nem rendelkeznek ilyen biztosítékokkal.

(3) Amennyiben egy olyan társaság hitelezőjét, amelyre a követelést a szétválási tervnek megfelelően átruházták, nem elégítik ki, úgy a kedvezményezett társaságok egyetemlegesen felelnek a kötelezettségért. A tagállamok ezt a felelősséget arra a nettó vagyonra korlátozhatják, amely ezekre a társaságokra átruházásra kerül, kivéve azt a társaságot, amelyre a követelést átruházták. Ezt a bekezdést azonban nem kell alkalmazni akkor, ha a szétválás a 23. cikk értelmében bírósági ellenőrzés alatt állt és a követelések értékének háromnegyedét képviselő hitelezőinek a többsége vagy a szétváló társaság hitelezőinek bármilyen, a követelések háromnegyedét képviselő hitelezői osztálya a 23. cikk (1) bekezdésének c) pontja szerint tartott gyűlésen beleegyezett az ilyen egyetemleges felelősség érvényesítéséről való lemondásba.

[…]”

13 A 82/891 hatodik irányelv 13. cikke értelmében:

„A részvényeken kívüli egyéb, különleges jogokkal felruházott értékpapírok jogosultjainak olyan jogokat kell biztosítani azokban a kedvezményezett társaságokban, amelyekkel szemben az ilyen értékpapírok a szétválási terv szerint érvényesíthetők, amelyek legalább egyenértékűek azokkal a jogokkal, amelyeket a szétváló társaságban gyakorolhattak, kivéve ha ezeknek a jogoknak a megváltoztatásához az ilyen értékpapírok jogosultjainak a gyűlése – amennyiben ilyen gyűlésről a nemzeti jogszabályok rendelkeznek –, illetve az ilyen értékpapírok jogosultjai egyenként hozzájárultak, vagy ha a jogosultak igényelhetik értékpapírjaik visszavásárlását.”

14 E hatodik irányelv 17. cikkének (1) bekezdése a következőket írta elő:

„Egy szétválás *ipso iure* egyidejűleg a következő joghatással bír:

a) a szétváló társaság összes (aktív és passzív) vagyonának az átruházása az egyes kedvezményezett társaságokra, mind a szétváló társaság és a kedvezményezett társaságok közötti jogviszonyban, mind pedig harmadik személyek vonatkozásában; az (aktív és passzív) vagyont a szétválási tervezetben, vagy a 3. cikk (3) bekezdésében meghatározottak szerint osztják fel;

b) a szétváló társaság részvényesei egy vagy több kedvezményezett társaság részvényeseivé válnak a szétválási tervben meghatározott elosztás szerint;

c) a szétváló társaság megszűnik.”

15 Az e hatodik irányelv „Szétválás új társaságok alapításával” című II. fejezetében szereplő 21. cikk (1) bekezdése előírta:

„Ezen irányelvnek az alkalmazásában a »szétválás új társaságok alapításával« olyan jogügylet, amelynek révén egy társaság, végelszámolással történő megszűnését követően, egynél több újonnan alapított társaságra ruházza át összes (aktív és passzív) vagyonát, amely ellentételezéseként a szétváló társaság részvényeseinek részvényeket bocsátanak ki a kedvezményezett társaságokban, valamint a részvényesek a kiosztott részvények névértékének, illetve ha nincs névértékük, úgy kibocsátási értékének 10%-át meg nem haladó készpénzkifizetésben részesülhetnek.”

16 A szintén az említett hatodik irányelv II. fejezetében szereplő 22. cikk (1) bekezdése szerint:

„A 68/151/EGK irányelv 11. és 12. cikkének sérelme nélkül ennek az irányelvnek a 3., 4., 5. és 7. cikkét, a 8. cikkének (1) és (2) bekezdését, valamint a (9)–(19) bekezdését alkalmazni kell az új társaságok alapításával történő szétválásra. Ennek alkalmazásában a »szétválásban részt vevő társaságok« kifejezés a szétváló társaságot, a »kedvezményezett társaságok« kifejezés pedig az új társaságok mindegyikét jelenti.”

17 A 82/891 hatodik irányelvnek a „Szétválásnak tekintett egyéb jogügyletek” című IV. fejezetében szereplő 25. cikk a következőképpen rendelkezett:

„Ha egy tagállam jogszabályai megengedik az 1. cikkben meghatározott jogügyletek egyikét a szétváló társaság megszűnése nélkül, úgy a 17. cikk (1) bekezdése c) pontjának kivételével az I., II. és III. fejezet rendelkezéseit kell alkalmazni.”

Az olasz jog

18 A codice civile (polgári törvénykönyv) „A szétválás formái” című 2506. cikke ekként rendelkezik:

„A szétválás keretében egy társaság a teljes vagyonát több, már létező vagy újonnan létrehozott társaságra, illetve vagyona egy részét esetlegesen egyetlen társaságra, továbbá a megfelelő részvényeket vagy üzletrészeket a részvényeseire vagy tagjaira ruházza.

[…]

A szétváló társaság a szétválás keretében vagy eljár a végelszámolással történő megszűnése érdekében, vagy folytatja a tevékenységét.

[…]”

19 E törvénykönyvnek „A szétválási terv” című 2506 bis cikke a következőket írja elő:

„A szétválásban részt vevő társaságok ügyviteli szerve tervet készít, amely tartalmazza a 2501 ter cikk első bekezdésében említett adatokat, valamint az egyes kedvezményezett társaságok között felosztandó vagyonelemek pontos leírását, valamint rendelkezik az esetleges készpénzkifizetésről.

Ha valamely eszköz felosztása a tervből nem állapítható meg, ezt az eszközt, amennyiben a szétváló társaság teljes vagyonát felosztják, a kedvezményezett társaságok között az egyes társaságokhoz rendelt, a cserearány meghatározása céljából értékelt nettó vagyonrész arányában kell felosztani; ha a társaság vagyonának felosztása csak részleges, ezen eszköz a szétváló társaság vagyonában marad.

Azon kötelezettségek tekintetében, amelyek felosztása a tervből nem állapítható meg, elsődlegesen a kedvezményezett társaságok, másodlagosan pedig a szétváló társaság és a kedvezményezett társaságok egyetemlegesen felelősek. Az egyetemleges felelősség az egyes kedvezményezett társaságoknak juttatott nettó vagyon tényleges értékére korlátozódik.

A szétválási tervnek tartalmaznia kell a kedvezményezett társaságok részvényeinek vagy üzletrészeinek felosztására vonatkozó kritériumokat. Amennyiben a szétválási terv a részesedéseknek a tagok közötti olyan felosztását írja elő, amely nem arányos a tagok eredeti részesedésével, akkor a szétválást jóvá nem hagyó tagok számára biztosítani kell a jogot, hogy részesedéseiket meghatározott ellenérték fejében, a kilépésre megállapított kritériumoknak megfelelően elidegeníthessék, és meg kell jelölni azokat a tagokat, amelyek e részesedéseket kötelesek megszerezni.”

20 E törvénykönyvnek „A szétválás joghatásai” című 2506 quater cikkének utolsó bekezdése szerint:

„Mindegyik társaság a részére juttatott saját tőke vagy annak megmaradt része tényleges értékének erejéig egyetemlegesen helytáll a szétváló társaság olyan tartozásaiért, amelyeket nem egyenlít ki az a társaság, amelyet az adott tartozás terhel.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

21 2003. május 13-án a SNIA az olasz jog alapján 2004. január 2-i hatállyal szétvált, amelynek során vagyonának egy részét, azaz a biomedicinális ágazatban fennálló összes részesedését egy újonnan létrehozott társaságra, a Sorinra ruházta át.

22 A környezetvédelmi minisztérium kártérítési kereseteket nyújtott be a SNIA-val szemben azon környezeti károk miatt, amelyeket ez utóbbi a vegyipari ágazatban a Caffaro és a Caffaro Chimica leányvállalatain keresztül három ipari telephelyen, Bresciában (Olaszország), Torviscosában (Olaszország), illetve Colleferróban (Olaszország) folytatott tevékenységei keretében okozott.

23 A 2010-ben rendkívüli vagyonfelügyelet alá helyezett SNIA a Tribunale di Milano (milánói bíróság, Olaszország) előtt keresetet indított a Sorinnal, valamint a gazdasági és pénzügyminisztériummal, a környezetvédelmi minisztériummal és a Miniszterek Tanácsának elnökségével szemben annak érdekében, hogy a bíróság állapítsa meg a Sorin egyetemleges felelősségét a helyreállítási költségekből és a környezeti károkból eredő valamennyi olyan tartozásért, amely a szétválást megelőzően a SNIA-t terhelte.

24 Az alperes közigazgatási szervek azt kérték, hogy a Sorint a SNIA társasággal egyetemlegesen kötelezzék kártérítés megfizetésére.

25 2015-ben a Sorin neve LivaNova lett.

26 2016. április 1-jén a Tribunale di Milano (milánói bíróság) az alperes közigazgatási szervek által benyújtott valamennyi kérelmet elutasította. E hatóságok fellebbezést nyújtottak be e bíróság ítéletével szemben.

27 2019. március 5-i a Corte d'appello di Milano (milánói fellebbviteli bíróság, Olaszország) nem jogerős ítéletében kimondta, hogy okozati összefüggés áll fenn egyrészt a SNIA és leányvállalatai által gyakorolt tevékenységek, másrészt pedig az érintett területek szennyezése között. Ezt követően megállapította, hogy a SNIA e földterületek és a kapcsolódó létesítmények tulajdonosaként, az említett területeken működő vállalkozások közvetlen üzemeltetőjeként és anyavállalataként felelős a környezet intenzív kiaknázására irányuló tevékenységért, amely a három érintett ipari területen közel egy évszázadon keresztül folyt, és amely rendkívül súlyos következményekkel járt a szennyezés szempontjából. Amint az a fenti bíróság ítéletéből kitűnik, a SNIA elismerte az e cselekményekért való felelősségét.

28 A SNIA felelősségét megalapozó tények időben megelőzték 2003. május 13-át, vagyis az alapügyben szóban forgó szétválási művelet megvalósulásának időpontját. A Corte d'appello di Milano (milánói fellebbviteli bíróság) ezért megállapította a LivaNova egyetemleges felelősségét, amely a polgári törvénykönyv 2506 bis cikke harmadik bekezdésének megfelelően az átruházott eszközökre korlátozódik, azzal az indokkal, hogy a helyreállítási költségekből és a környezeti károkból eredő tartozások a SNIA olyan ismert kötelezettségeinek minősülnek, amelyek megosztása nem állapítható meg az érintett szétválási tervből.

29 A Corte d'appello di Milano (milánói fellebbviteli bíróság) ezenkívül elrendelte az eljárás folytatását annak érdekében, hogy szakértői vélemény alapján meghatározza a három érintett ipari terület szennyezésének pontos kiterjedését, a környezet helyreállítására irányuló szükséges intézkedéseket, valamint a helyreállítási költségek és a kapcsolódó környezeti károk pontos összegét.

30 2021. november 12-i jogerős ítéletével a Corte d'appello di Milano (milánói fellebbviteli bíróság) a polgári törvénykönyv 2506 bis cikkének harmadik bekezdése alapján arra kötelezte a LivaNovát, hogy az átruházott eszközök erejéig térítse meg a SNIA leányvállalatai által a három érintett ipari telephelyen folytatott tevékenységekkel okozott helyreállítási költségeket és környezeti károkat, amelyek összege összesen 453 587 327,48 eurót tett ki.

31 A LivaNova ezen jogerős ítélettel szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztett a Corte suprema di cassazione (semmítőszék, Olaszország), a kérdést előterjesztő bíróság elé.

32 Második felülvizsgálati jogalapjával, amelynek a kérdést előterjesztő bíróság általi vizsgálata a jelen előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés alapját képezi, a LivaNova azt rója fel a Corte d'appello di Milanónak (milánói fellebbviteli bíróság), hogy nem vette figyelembe a polgári törvénykönyv 2506 bis cikkének harmadik bekezdése értelmében vett „kötelezettségek" fogalma és a polgári törvénykönyvnek a 82/891 hatodik irányelv 12. cikke (3) bekezdésének átültetésére irányuló 2506 quater cikke értelmében vett „tartozások" fogalma közötti különbséget. A LivaNova szerint az e fogalmak közötti különbségtétel alapján e bíróságnak arra a következtetésre kellett volna jutnia, hogy a „tartozás" fogalma alá csak a meghatározott jellegű és bizonyosan

fennálló, meghatározott lejáratú és összegű kötelezettségek tartoznak, nem pedig a kockázati „tartalékok” és a „kötelezettségvállalások”, mivel az utóbbiak, amelyek a „kötelezettségek” közé tartoznak, csak a polgári törvénykönyv 2506 bis cikkének alkalmazása szempontjából relevánsak. A LivaNova hozzáteszi, hogy az említett bíróság tévesen tudta be neki az alapügyben szóban forgó szétválást követő magatartással vagy mulasztással okozott károkat, megsértve ezzel a szabályozás által az érintett szétválás időpontjában már fennálló „kötelezettségek” vagy „tartozások” tekintetében megállapított időbeli korlátot.

33 E jogalap elbírálása érdekében a kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy meg kell vizsgálni, hogy összeegyeztethető-e az uniós joggal a polgári törvénykönyv 2506 bis cikkének harmadik bekezdésében szereplő, „azon kötelezettségek, […] amelyek felosztása a tervből nem állapítható meg” fogalomnak a Corte d’appello di Milano (milánói fellebbviteli bíróság) általi értelmezése.

34 A kérdést előterjesztő bíróság rámutat, hogy e felelősség olyan „folytatólagosan elkövetett jogsértés” káros következményeire vonatkozik, amely idővel súlyosbodhat, és amely jellegénél fogva kívül esik a „valamely társasági jogi ügylet eredményéből eredő jogkövetkezmények szigorú határain”. Pontosítja, hogy az alapügyben szóban forgó szétválást követően a torviscosai és colleferrói ipari telephelyek szennyezési szintje nem nőtt, a bresciai ipari telephely szennyezési szintje azonban nőtt, és hogy e növekedés okozati összefüggésben áll a SNIA e szétválást megelőző magatartásával.

35 A nemzeti jogra tekintettel a jelen ügyben az a meghatározó tényező, hogy az ügy érdemében eljáró bíróság, a Corte d’appello di Milano (milánói fellebbviteli bíróság) az érintett környezeti károkat okozó esemény korábbi bekövetkezése miatt megállapította a SNIA felelősségét. Ez az előidejűség lehetővé teszi a tartozás előzetes fennállásának megállapítását a megfelelő „folytatólagosan elkövetett jogsértésért” való egyetemleges felelősség megállapítása céljából.

36 A kérdést előterjesztő bíróság hozzáteszi, hogy álláspontja szerint a polgári törvénykönyv 2506 bis cikkének harmadik bekezdésében szereplő „kötelezettség” kifejezés nem foglal magában előre meghatározott minőségi jellemzőt. E kötelezettségek tehát tartozásokból, sőt a megosztott eszközöktől független tartozásokból is állhatnak. Ezen értelmezést megerősíti a 82/891 hatodik irányelvnek a hitelezők védelmére irányuló célja, amint az a 2020. január 30-i I.G.I. ítéletből (C-394/18, EU:C:2020:56, 44. és 51. pont) következik.

37 A kérdést előterjesztő bíróság ugyanakkor úgy véli, hogy előzetes döntéshozatal céljából kérdést kell terjeszteni a Bíróság elé, mivel a polgári törvénykönyv 2506 bis cikkében szereplő, „azon kötelezettségek, […] amelyek felosztása a tervből nem állapítható meg” fogalom értelmezésének összeegyeztethetőnek kell lennie a hatodik irányelv 3. cikke (3) bekezdésének b) pontjában szereplő, „a szétválási terv által meg nem osztott kötelezettség” megfelelő fogalmának értelmezésével.

38 E körülmények között a Corte suprema di cassazione (semmítőszék) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Ellentétes-e a [82/891/EGK] hatodik irányelvnek a 22. cikke alapján az új társaságok alapításával történő szétválásra is alkalmazandó 3. cikke [(3) bekezdésének b) pontjával] – amennyiben az úgy rendelkezik, hogy a) »[h]a egy kötelezettséget a szétválási terv nem oszt meg, és ha ennek a tervnek az értelmezése nem teszi lehetővé a megosztásáról való döntést, úgy a kötelezettségért a kedvezményezett társaságok mindegyikét egyetemleges felelősség terheli«, és b) »[a] tagállamok úgy rendelkezhetnek, hogy az ilyen egyetemleges felelősség az egyes társaságoknak osztott nettó

vagyonára korlátozódjon« – a polgári törvénykönyv 2506 bis cikke harmadik bekezdésének g) pontjában foglalt nemzeti jogi rendelkezés olyan értelmezése, amely szerint a kedvezményezett társaság egyetemleges felelőssége a [szétválási] terv által meg nem osztott »kötelezettségként« nemcsak a már meghatározott jellegű kötelezettségekre vonatkozik, hanem i) a szétválást megelőzően tanúsított (tevőleges vagy mulasztásban álló) magatartás káros következményeire vagy ii) a később abból eredő, folytatólagosan elkövetett jogsértést jelentő, környezeti kárt okozó azon magatartásnak a szétválást követően bekövetkező káros következményeiben álló kötelezettségekre is, amelyek hatásai a szétválás időpontjában még nem teljes mértékben meghatározhatók?”

A Bíróság hatásköréről

39 A 82/891 hatodik irányelv 21. cikke értelmében a szétválás új társaságok alapításával olyan jogügylet, amelynek révén egy társaság, végelszámolással történő megszűnését követően, egynél több újonnan alapított társaságra ruházza át összes vagyonát. A SNIA azonban nem az összes vagyonát ruházta át több társaságra, hanem vagyonának csak egy részét ruházta át egy újonnan alapított, Sorin nevű társaságra, amelynek későbbi neve LivaNova.

40 Következésképpen az alapügyben érintett szétválási művelet nem tartozik közvetlenül a 82/891 hatodik irányelv hatálya alá.

41 Az EUMSZ 267. cikknek megfelelően a Bíróság a Szerződések és az európai uniós intézmények jogi aktusai értelmezésének vonatkozásában rendelkezik hatáskörrel előzetes döntés meghozatalára. A Bíróság és a nemzeti bíróságok között az e cikk által bevezetett együttműködés keretében kizárólag a nemzeti bíróság feladata annak eldöntése, hogy az ügy sajátos jellemzőire tekintettel az ítélet meghozatalához szükség van-e az előzetes döntéshozatalra, és hogy a Bíróságnak feltett kérdések relevánsak-e. Következésképpen, ha a nemzeti bíróságok által előterjesztett kérdések uniós jogi rendelkezés értelmezésére vonatkoznak, a Bíróságnak főszabály szerint határozatot kell hoznia (2020. január 30-i I.G.I. ítélet, C-394/18, EU:C:2020:56, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

42 Ezen ítélkezési gyakorlat alkalmazásával a Bíróság már több alkalommal kimondta, hogy hatáskörrel rendelkezik az uniós jogi rendelkezésekre vonatkozó, előzetes döntéshozatal iránti kérelmekről való döntésre olyan helyzetekben, amikor az alapeljárás tárgyát képező tények nem tartoznak ugyan közvetlenül az uniós jog hatálya alá, de ahol e rendelkezéseket a nemzeti jog a tartalmukra való hivatkozással alkalmazandóvá tette. Ezen esetekben, még ha az alapügy tényállása nem is tartozott közvetlenül az uniós jog hatálya alá, az uniós jog rendelkezéseit a nemzeti jog alkalmazandóvá tette, amely jog a tisztán belső helyzetekre adott megoldásaira nézve az uniós jog által nyújtott megoldásokhoz igazodott (2020. január 30-i I.G.I. ítélet, C-394/18, EU:C:2020:56, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

43 Ugyanis, ha valamely nemzeti szabályozás a tisztán belső helyzetekre adott megoldásaiban összhangban van az uniós joggal – például annak érdekében, hogy elkerüljék a belföldi állampolgárokkal szembeni hátrányos megkülönböztetést vagy a verseny esetleges torzulását, illetve biztosítsák a hasonló helyzetek egységes kezelését –, uniós érdek, hogy a jövőbeli eltérő értelmezések megakadályozása érdekében egységesen értelmezzék az uniós jogból vett rendelkezéseket vagy fogalmakat, függetlenül attól, hogy milyen körülmények között alkalmazzák őket. Ily módon azt, hogy a Bíróság tisztán belső helyzetekben értelmezze az uniós jog rendelkezéseit, igazolja, hogy e rendelkezéseket a nemzeti jog közvetlenül és feltétel nélkül

alkalmazandóvá tette a belső helyzetek és az uniós jog által szabályozott helyzetek azonos módon történő kezelésének biztosítása érdekében (2020. január 30-i I.G.I. ítélet, C-394/18, EU:C:2020:56, 46. pont).

44 Ha a nemzeti bíróság olyan helyzettel összefüggésben fordul a Bírósághoz, amely nem tartozik közvetlenül az uniós jog hatálya alá, a Bíróság – amennyiben a kérdést előterjesztő bíróság más körülményt nem jelölt meg, minthogy az alapügyben érintett nemzeti szabályozás megkülönböztetés nélküli alkalmazandó a vonatkozó uniós jogi rendelkezések hatálya alá tartozó helyzetekre és a tisztán belső helyzetekre – nem tekintheti úgy, hogy az e jog rendelkezéseire vonatkozó előzetes döntéshozatal iránti kérelem szükséges számára az előtte folyamatban lévő jogvita megoldásához (2020. január 30-i I.G.I. ítélet, C-394/18, EU:C:2020:56, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

45 Azon konkrét elemeknek, amelyek lehetővé teszik annak megállapítását, hogy az uniós jog rendelkezéseit a nemzeti jog közvetlenül és feltétel nélkül alkalmazandóvá tette a belső helyzetek és az uniós jog által szabályozott helyzetek azonos módon történő kezelésének biztosítása érdekében, az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból ki kell tűnniük (2020. január 30-i I.G.I. ítélet, C-394/18, EU:C:2020:56, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

46 E célból a Bíróság eljárási szabályzatának 94. cikke alapján a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megjelölnie, hogy kizárólagosan belső jellege ellenére az előtte folyamatban lévő jogvita mennyiben mutat kapcsolatot az uniós jog rendelkezéseivel, amely kapcsolat e jogvita elbírálásához szükségessé teszi az előzetes döntéshozatal keretében kért értelmezést. E követelmények tükröződnek egyébként az Európai Unió Bírósága által a nemzeti bíróságok figyelmébe az előzetes döntéshozatal iránti kérelmek előterjesztésére vonatkozóan megfogalmazott ajánlásokban (HL 2019. C 380., 1. o.) (2020. január 30-i I.G.I. ítélet, C-394/18, EU:C:2020:56, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

47 A jelen esetben az EUMSZ 267. cikkel létrehozott igazságügyi együttműködési rendszer keretében a nemzeti jog értelmezésére kizárólagos hatáskörrel rendelkező, kérdést előterjesztő bíróság kifejtette, hogy a polgári törvénykönyv 2506 bis cikke, amelynek az alkalmazása az alapügy tárgyát képezi, a 82/891 hatodik tanácsi irányelv 3. cikke (3) bekezdésének b) pontját ülteti át a nemzeti jogba.

48 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban a kérdést előterjesztő bíróság szintén hangsúlyozza, hogy e két rendelkezés szövege lényegében egyenértékű.

49 A 82/89 hatodik irányelv ily módon történő átültetésével az olasz jogalkotó tehát úgy határozott, hogy közvetlenül és feltétel nélkül alkalmazza a hatodik irányelv 3. cikke (3) bekezdésének b) pontját olyan műveletekre is, amelyek révén egy részvénytársaság a vagyonának csak egy részét ruházza át egy másik társaságra.

50 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a Bíróság hatáskörrel rendelkezik a kérdést előterjesztő bíróság által előterjesztett kérdés megválaszolására.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságáról

51 Az olasz kormánynak kétségei vannak az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságát illetően, mivel az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból nem tűnnek ki egyértelműen azok a ténybeli és jogi elemek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a Bíróság az elé terjesztett kérdésre hasznos választ adhasson. A kérdést előterjesztő bíróság ugyanis nem adta elő egyértelműen a tényállást, és nem mutatta be a releváns nemzeti jogi hátteret, különösen a polgári törvénykönyv 2506 bis cikkét. Nem fejti ki azon okokat sem, amelyek miatt úgy véli, hogy a 82/891 hatodik irányelv értelmezésére van szükség.

52 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 267. cikkel bevezetett eljárás a Bíróság és a nemzeti bíróságok közötti együttműködés eszköze, amelynek révén a Bíróság az uniós jog értelmezéséhez támpontokat nyújt a nemzeti bíróságnak, amelyek szükségesek az utóbbi által eldöntendő jogvita megoldásához (2023. április 27-i Castorama Polska és Knor ítélet, C-628/21, EU:C:2023:342, 25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

53 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy ezen eljárás keretében kizárólag az ügyben eljáró és határozathozatalra hivatott nemzeti bíróság hatáskörébe tartozik annak megítélése, hogy – tekintettel az ügy különleges jellemzőire – ítélete meghozatalához szükségesnek tartja-e az előzetes döntéshozatalt, és hogy a Bíróságnak feltett kérdései relevánsak-e. Következésképpen, amennyiben a feltett kérdések az uniós jog értelmezésére vonatkoznak, a Bíróság – főszabály szerint – köteles határozatot hozni. Ennélfogva az uniós jogra vonatkozó kérdések releváns voltát vélelmezni kell. Ennek megfelelően a Bíróság csak akkor utasíthatja el a nemzeti bíróság által előterjesztett kérelmet, ha az uniós jog kért értelmezése nyilvánvalóan semmilyen összefüggésben nincs az alapügy tényállásával vagy tárgyával, ha a probléma hipotetikus jellegű, vagy ha nem állnak a Bíróság rendelkezésére azok a ténybeli vagy jogi elemek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az elé terjesztett kérdésekre hasznos választ adhasson (2023. április 27-i Castorama Polska és Knor ítélet, C-628/21, EU:C:2023:342, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

54 Szintén az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, amelyet már az eljárási szabályzat 94. cikke is tükröz, hogy az uniós jognak a nemzeti bíróság számára hasznos értelmezése megköveteli, hogy a nemzeti bíróság meghatározza az általa feltett kérdések ténybeli és jogszabályi hátterét, vagy legalábbis kifejtse azokat a ténybeli körülményeket, amelyeken e kérdések alapulnak. Az előzetes döntéshozatalra utaló végzésnek másrészről pontosan meg kell jelölnie azon okokat, amelyek a nemzeti bíróságot arra indították, hogy felvesse az uniós jog értelmezésének kérdését, és amelyek alapján szükségesnek tartotta a Bíróság elé terjeszteni a kérdését (lásd ebben az értelemben: 2023. április 27-i Castorama Polska és Knor ítélet, C-628/21, EU:C:2023:342, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

55 A jelen ügyben az osztrák kormány állításával ellentétben az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tartalmazza az alapeljárás tárgyának és a releváns tényeknek, valamint a releváns nemzeti rendelkezések, köztük a polgári törvénykönyv 2506 bis cikke tartalmának ismertetését.

56 Ezenkívül az előzetes döntéshozatalra utaló határozat pontosan megjelöli azokat az okokat, amelyek arra indították a kérdést előterjesztő bíróságot, hogy felvesse a 82/891 hatodik irányelv 3. cikke (3) bekezdése b) pontjának értelmezését, és amelyek alapján szükségesnek tartotta, hogy e tekintetben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjesszen a Bíróság elé. E határozatból ugyanis kitűnik, hogy a kérdést előterjesztő bíróság azért tartja szükségesnek, hogy előzetes döntéshozatal céljából kérdést terjesszen a Bíróság elé, mert a polgári törvénykönyv 2506 bis cikkének harmadik bekezdésében szereplő, „azon kötelezettségek, […] amelyek felosztása a

tervből nem állapítható meg”, és amelyet annak meghatározása érdekében kell értelmezni, hogy a LivaNova egyetemlegesen felelősnek tekinthető-e a SNIA által okozott helyreállítási költségekért és környezeti károkért, ugyanúgy kell értelmezni. mint a 82/891 hatodik irányelv 3. cikke (3) bekezdésének b) pontjában szereplő, „a szétválási terv által meg nem osztott kötelezettség” megfelelő fogalmát, mely utóbbi rendelkezést a polgári törvénykönyv 2506 bis cikkének harmadik bekezdése ülteti át.

57 Következésképpen az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadható.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

58 Előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 82/891 hatodik irányelv 3. cikke (3) bekezdésének b) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy a kedvezményezett társaságok e rendelkezésben kimondott egyetemleges felelősségét előíró szabály nemcsak a szétválási tervben meg nem osztott, meghatározott jellegű kötelezettségekre vonatkozik, hanem olyan meghatározatlan jellegű kötelezettségekre is, mint az érintett szétválást követően megállapított, értékelt vagy konszolidált helyreállítási költségek és környezeti károk, amelyek a szétváló társaságnak a szétválást megelőző magatartásából erednek, vagy amelyek az említett műveletet követő olyan magatartásából erednek, amelyek az említett szétváló társaság korábbi magatartásának a következményei.

59 Ezen hatodik irányelv 3. cikke (3) bekezdése b) pontjának első mondatából – amely az említett hatodik irányelv 22. cikkének (1) bekezdése értelmében az új társaságok alapításával történő szétválásra alkalmazandó – kitűnik, ha egy kötelezettséget a vonatkozó szétválási terv nem oszt meg, és ha ennek a tervnek az értelmezése nem teszi lehetővé a megosztásáról való döntést, a kötelezettségért a kedvezményezett társaságok mindegyikét egyetemleges felelősség terheli. Ugyanezen hatodik irányelv 3. cikke (3) bekezdése b) pontjának második mondatából kitűnik, hogy a tagállamok úgy rendelkezhetnek, hogy az ilyen egyetemleges felelősség az egyes társaságoknak osztott nettó vagyonra korlátozódjon.

60 A 82/891 hatodik irányelv 3. cikke (3) bekezdése b) pontjának első mondatában szereplő „kötelezettség” fogalmát ezen irányelv nem határozza meg. Ezenkívül e rendelkezés az ilyen fogalommeghatározás tekintetében nem tartalmaz a tagállamok jogára való utalást.

61 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a jelentésének és hatályának meghatározása érdekében a tagállami jogokra kifejezett utalást nem tartalmazó uniós jogi rendelkezésben foglalt kifejezéseket általában az egész Unióban önállóan és egységesen, e kifejezések általános nyelvhasználatban elfogadott szokásos jelentése szerint kell értelmezni, figyelembe véve azon szövegkörnyezetet, amelyben azokat használják, és azon szabályozás célkitűzéseit, amelynek e kifejezések részét képezik (2023. szeptember 7-i KRI-ítélet, C-323/22, EU:C:2023:641, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

62 Először is, szokásos jelentése szerint a „kötelezettség” kifejezés a jogi vagy természetes személyt terhelő összes tartozást jelenti. Így a 82/891 hatodik irányelv 3. cikke (3) bekezdése b) pontjának első mondatában szereplő „kötelezettség” fogalma tág értelemben kiterjed a szétváló társaság valamennyi tartozására, függetlenül attól, hogy az biztos vagy bizonytalan, meghatározott vagy meghatározatlan, függetlenül annak eredetétől és jellegétől.

63 Másodszor, a 82/891 hatodik irányelv 3. cikke (3) bekezdése b) pontja első mondatának szövegkörnyezetét illetően meg kell állapítani, hogy e hatodik irányelv 3. cikke (2) bekezdésének h) pontja értelmében a szétválási tervnek tartalmaznia kell többek között az egyes kedvezményezett társaságokra átruházandó aktív és passzív vagyon pontos leírását és felosztását.

64 Ebből következik, hogy a 82/891 hatodik irányelv 3. cikke (3) bekezdése b) pontjának első mondata értelmében vett „kötelezettség” fogalma megköveteli, hogy az érintett tartozásokat főszabály szerint megszerezzék. Ugyanis, mivel a szétválási tervnek tartalmaznia kell az átruházandó passzív vagyon pontos leírását és felosztását, e vagyonelemeknek az érintett szétválást megelőzően kell keletkezniük. A helyreállítási költségek és a környezeti károk esetében e követelmény tehát azt feltételezi, hogy a jogsértés vagy e kárt okozó esemény a szétválást megelőzően következik be, azt azonban nem, hogy az említett károkat ebben az időpontban már megállapították, értékelték vagy akár konszolidálták.

65 Harmadszor, ami a 82/891 hatodik irányelv célkitűzéseit illeti, emlékeztetni kell arra, hogy ezen irányelv ötödik preambulumbekezdése e célok között említi a tagok és harmadik személyek érdekeinek védelmét. Ezenkívül az említett hatodik irányelv nyolcadik preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy ezen irányelv a hitelezők és az egyéb követeléseket támasztó személyek védelmére is irányul, és pontosítja, hogy azért kell védelemben részesíteni őket, hogy a szétválás ne befolyásolja hátrányosan az érdekeiket. Végül ugyanezen hatodik irányelv tizenegyedik preambulumbekezdéséből következik, hogy az irányelv célja, hogy megteremtse a mind az e szétválásban érintett társaságok között, mind az érintett társaságok és harmadik személyek, mind pedig az e társaságok tagjai között fennálló viszonnyal kapcsolatos jogbiztonságot.

66 Márpedig a többek között a 82/891 hatodik irányelv ötödik és tizenegyedik preambulumbekezdésében használt „harmadik személyek” fogalma tágabb, mint az e hatodik irányelv nyolcadik preambulumbekezdésében használt „hitelezők, beleértve a kötvénytulajdonosokat is, valamint a szétválásban érintett társasággal szemben egyéb követeléseket támasztó személyek” kifejezés, mivel e hitelezőkre és ezen egyéb követeléseket támasztó személyekre többek között az említett hatodik irányelv 12. és 13. cikkében előírt konkrét védelmi intézkedések vonatkoznak (lásd analógia útján: 2015. március 5-i Modelo Continente Hipermercados, C-343/13, EU:C:2015:146, 31. pont).

67 Meg kell tehát állapítani, hogy azon harmadik személyek között, amelyeknek érdekeit a 82/891 hatodik irányelv védelemben részesíti, szerepelnek olyan személyek is, amelyek az érintett szétválás időpontjában nem minősülnek hitelezőknek vagy egyéb követeléseket támasztó személyeknek, a szétválást követően azonban annak tekinthetők a szétválás előtt létrejött olyan helyzetek alapján, mint például a csupán a szétválást követő határozatban megállapított környezetvédelmi jogi jogsértések elkövetése (lásd analógia útján: 2015. március 5-i Modelo Continente Hipermercados, C-343/13, EU:C:2015:146, 32. pont).

68 A 82/891 hatodik irányelv értelmében vett „harmadik személyek” fogalmának ezen értelmezése megerősíti a „kötelezettség” ezen irányelv 3. cikke (3) bekezdése b) pontjának első mondatában szereplő fogalmának olyan értelmezését, hogy az magában foglalja az olyan meghatározatlan jellegű kötelezettségeket is, mint amelyek az érintett szétválást követően megállapított, értékelt vagy konszolidált, de az említett szétválást megelőző magatartásokból eredő helyreállítási költségek és környezeti károk.

69 Ha a 82/891 hatodik irányelv 3. cikke (3) bekezdése b) pontjának első mondata szerinti „kötelezettség” fogalmának nem ez lenne az elfogadott értelmezése, a szétválás eszközül szolgálhatna a társaság részére az általa elkövetett jogsértések következményei alóli kibújásra, kárt okozva az érintett tagállamnak vagy esetlegesen más érdekelteknek (lásd analógia útján: 2015. március 5-i Modelo Continente Hipermercados, C-343/13, EU:C:2015:146, 33. pont). Ehhez ugyanis elegendő lenne, ha e vállalkozás szétválást hajtana végre az e szétválást megelőző magatartásokból eredő helyreállítási költségek és környezeti károk értékelését megelőzően. Márpedig a jelen ítélet 65. pontjában említett preambulumbekezdésekből az is kitűnik, hogy a 82/891 hatodik irányelv célja pontosan annak elkerülése, hogy valamely vállalkozás mentesüljön az olyan érdekelt felekkel szemben fennálló kötelezettségei alól, mint a tagjai, részvényesei, hitelezői vagy akár az irányítása alá tartozó részvénytársaság szétválása folytán érintett harmadik személyek.

70 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy ez az értelmezés nem biztosít túlzott védelmet a harmadik személyek számára az újonnan alapított társaságok hátrányára, mivel a 82/891 hatodik irányelv 3. cikke (3) bekezdése b) pontjának második mondata lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy e társaságok egyetemleges felelősségét az érintett szétválási tervben számukra osztott eszközök összegére korlátozzák.

71 Végül meg kell jegyezni, hogy a 82/891 hatodik irányelv 3. cikke (3) bekezdése b) pontjának első mondatában szereplő „kötelezettség” fogalmának ezen értelmezése megfelel az EUMSZ 11. cikknek, mivel annak elkerülésére irányul, hogy a szennyező tevékenységet folytató vállalkozás az ellenőrzése alá tartozó részvénytársaság szétválása miatt kivonja magát az érdekelt felekkel szemben fennálló kötelezettségei alól.

72 A fentiekből következik, hogy a 82/891 hatodik irányelv 3. cikke (3) bekezdése b) pontjának első mondatában szereplő „kötelezettség” fogalma nemcsak a meghatározott, hanem az olyan meghatározatlan jellegű kötelezettségeket is magában foglalja, mint amelyek az érintett szétválást követően megállapított, értékelt vagy konszolidált, az említett szétválást megelőző magatartásokból eredő helyreállítási költségek és környezeti károk.

73 Ezzel szemben a szétválást követő olyan magatartásokat illetően, amelyek a szétváló társaság e műveletet megelőző magatartásából erednek, a jelen ítélet 64. pontjából az következik, hogy a 82/891 hatodik irányelv 3. cikke (3) bekezdésének b) pontja értelmében vett „kötelezettség” fogalma csak a szétváló társaság magatartásából eredő, az említett szétválás időpontjában már fennálló helyreállítási költségeket és környezeti károkat foglalja magában.

74 A 82/891 hatodik irányelv csak a jelen ítélet 67. pontjában említett harmadik személyek érdekei védelmének minimális rendszerét írja elő az érintett szétválást megelőző magatartásokból eredő kötelezettségek tekintetében (lásd analógia útján: 2020. január 30-i I.G.I. ítélet, C-394/18, EU:C:2020:56, 67. és 74. pont). A nemzeti jog alapján kell tehát meghatározni azt a kérdést, hogy a szétválást követő, de a szétváló társaság korábbi magatartásából eredő magatartások betudhatók-e ennek a társaságnak, ami azzal a következménnyel jár, hogy az így okozott, kötelezettségnek minősülő károk megtérítésére vonatkozó kötelezettség a 82/891 hatodik irányelvben meghatározott szabályok szerint a kedvezményezett társaságokra száll át (lásd ebben az értelemben: 2017. július 13-i Túrkevei Tejtermelő Kft., C-129/16, EU:C:2017:547, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

75 A fentiek összességéből következik, hogy az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 82/891 hatodik irányelv 3. cikke (3) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy a kedvezményezett társaságok e rendelkezésben kimondott egyetemleges felelősségét előíró szabály nemcsak a szétválási tervben meg nem osztott, meghatározott jellegű kötelezettségekre vonatkozik, hanem olyan meghatározatlan jellegű kötelezettségekre is, mint az érintett szétválást követően megállapított, értékelt vagy konszolidált helyreállítási költségek és környezeti károk, amennyiben azok a szétváló társaságnak a szétválást megelőző magatartásából erednek.

A költségekről

76 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

A[z EGK-]Szerződés 54. cikke (3) bekezdésének g) pontja alapján a részvénytársaságok szétválásáról szóló, 1982. december 17-i 82/891/EGK hatodik tanácsi irányelv 3. cikke (3) bekezdésének b) pontját

a következőképpen kell értelmezni:

a kedvezményezett társaságok e rendelkezésben kimondott egyetemleges felelősségét előíró szabály nemcsak a szétválási tervben meg nem osztott, meghatározott jellegű kötelezettségekre vonatkozik, hanem olyan meghatározatlan jellegű kötelezettségekre is, mint az érintett szétválást követően megállapított, értékelt vagy konszolidált helyreállítási költségek és környezeti károk, amennyiben azok a szétváló társaságnak a szétválást megelőző magatartásából erednek.

Aláírások